

D. BEŇOVÁ BLŠÁKOVÁ BRAUNOVÁ
HRAŠKOVÁ JEŽOVIČOVÁ LUNÁKOVÁ
MANÁKOVÁ MELICHOVÁ MIHOKOVÁ
PAVELKOVÁ WURM WÜRLL

V ZAJATÍ HRIECHU

MARENČIN PT

*Z predaja každej tejto zbierky venujú autorky
svoj honorár neziskovej organizácii ŽELAJ SI.*

v zajatí hriechu

v zajatí hriechu

MARENČIN PT

© Emily D. Beňová, Mária Blšáková, Lucia Braunová,
Eva Hrašková, Kristína Ježovičová, Magdaléna Lunáková,
Mirka Manáková, Inéz Melichová, Michaela Mihoková,
Kristína Pavelková, Monika Wurm, Dominika Würll, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2018

Design © Marta Blehová, 2018

Jazyková úprava Sylvia Sachs

698. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0233-2 (brož.)

ISBN 978-80-569-0234-9 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0235-6 (ePub)

Hriech. Slovo, ktoré samo osebe pôsobí ako výkričník či zdvihnutý prst Boží. Tak často vidíme hriechy iných – a zabúdame na svoje. Pritom hriešnosť je našou súčasťou už od narodenia a počas života rozširujeme repertoár o ďalšie pochybenia. Ak si myslíš, že si bez viny, hod' kameňom; alebo sa ponor do tejto hriešnej zbierky.

HRIEŠNY SL'UB

Michaela Mihoková

November 1989

Sedemnáštročná Malvína má tie najzelenšie oči, aké kedy vykúkali z tváre dievčaťa. Symbol výnimočnosti budí závišť, ale prejav žiarlivosti jej starosti nepridáva. Oblika sa pekne, hoci na svoj vek azda až príliš seriózne. Šaty v čiernej, príležitostne v hnedej farbe má vždy čisté a riadne vyžehlené. Ešte nedospelé dievča kráča večne s úsmevom. Veď k mladosti aj pristane radosť. Nieкто skúpy na slovo a bohatý na detaily by však poznamenal, že úsmev je polovičný, akoby si ho opatrne ukladala na noci v temnote.

Novembrové ráno sa pýši nervozitou. Milovníkov baletu čaká rozhodujúci tanec. Roztvorí okno dokorán a nakloní sa. Mrazivý vzduch ju štípe, vločky jej padajú do dlaní, ani čo by ich kto-si zosielal priamo do jej rúk.

„Koláče sú hotové!“ zvrieskne mama. Malvína sa rozbehne do kuchyne.

„Aké koláče?“ spýta sa.

„Bosorkine prsty. Aj tak vyzerajú. Pozri,“ ma-

ma jej núka výhľad na odpor vyvolávajúcu kombináciu surovín. Oči sa nekochajú, ale v ústach bude sladkosť lahodná.

„To je nechutné,“ zmraští tvár.

„Viem, ale treba sa občas aj pobaviť. Časy sú zlé, Malvínka.“

Prikývne. Veta o ťažkom období je v ich dome častá.

„Kde je ocko?“ spomenie si odrazu na chýbajúceho člena rodiny.

„Ešte spí. Mal nepríjemnú návštevu.“

„Už zasa,“ nevinná dcéra je privyknutá na otcove boje. Priznanie sa k povolaniu máva nechcené dôsledky.

Telo si posilní prísunom cukru, hoci postave neprospeje, a naberá silu na odchod do školy. Ulice nie sú hlučné. Akoby ich november preklial a tie začali mrznúť na znak spolupatričnosti s prírodou. Počas chôdze sa obzerá. Krúti hlavou sem i tam. Má pocit, akoby jej bol ktosi za päťami. Nevidí nič, len počuje šuchot. Zrýchľuje. Najskôr pomaly, potom nebadateľne, až nie je možné dobehnúť ju. Ešte stále na chrbte cíti niečie oči, ešte stále si však prichodí pozorovaná. Nuž prepleťá nohami. Vtom ju čosi zastaví. Buch. Nohy sa kľžu, telo padá a pristáva v snehu.

„Do šľaka,“ zanadáva. Neprekáža jej, že spadla. Bolí ju len vedomie, že ju nemá kto zachytiť. Aspoň prenasledovateľa sa zbavila. Už ho nevníma, nesliedi za ňou.

„Mám pre teba prekvapenie,“ zašepká jej Miriam. Dievčatá si ani nemôžu byť menej podobné. Rozdiely sú zjavné najmä preto, že v budove ich možno zazrieť blízko seba.

„Potom mi povieš,“ tíši ju Malvína. Nechce sa nechať rozptýliť.

„Si nervózna?“

„Nie,“ klamať je hriech, ale priznať pravdu potupa.

„Dobré ráno,“ mladá žena si okamžite vynúti ticho. Bez námahy si uzurpuje sluch i zrak mladých.

Všetci nesmelo pozdravia. Ide o veľa, a predsa o nič.

„Iste viete, že máte neopakovateľnú príležitosť. Tanec je odriekanie, a kto je vytrvalý, dočká sa odmeny,“ slová, ktoré by mali povzbudiť, vyľakajú. Vidno to v pohľadoch, počuť v prerývaných dychoch. Niektorým sa i ruky zatrasú.

Žena neotáľa. Jeden po druhom sa predvádzajú dievčatá, tie najmä, ale nájst' tu možno i zo pár chlapcov. Malvína ich odmieta počastovať očným kontaktom. Nesmie sa nechať ovplyvniť. Nepočúva hudbu ani sa nesnaží strážiť pohyby spolubojovníkov. Mysľou sa vznáša ďaleko. Až ženin hlas ňou pomyká.

„Ty,“ ukáže na ňu, štíhly prst má ozdobený prsteňom.

„J... ja,“ zajachce. Hudba už nehra.

„Ako sa voláš?“

„Malvína.“

„To nie je meno pre tanečnicu.“

„Nie je.“

Žena nadvihne obočie. Okamžite je citeľné, že dievča si nezískalo jej sympatie.

„Celou vetou.“

„Nie je to meno pre tanečnicu, súdružka učiteľka.“

„Tak sa predved', Malvína,“ meno vyslabikuje, aby nikto nebol na pochybách, že ho nepovažuje za dostatočne hodné na spojenie s umením.

Dievča sa postaví. Tóny jej udrú do uší. Predvádza sa. Jeden trik za druhým. Teraz jej patrí učiteľkin obdiv. Vznáša sa, boľavé prsty jej nemôžu brániť v dosiahnutí cieľa. Ktosi ju však vyruší. Tupý zvuk zatrasie miestnosťou. Dievčatá vyplašene vzdychnú. Na dlážku dopadne náramok, niekto si ho v chvate strhol.

„Čo to má znamenať?“ karhanie učiteľky nepatrí nikomu, a predsa je určené všetkým.

Malvína potrasie hlavou. Do pamäti sa vryje chlapcova tvár. Takmer by odprisahala, že sa zašklabil škodoradosťou. K incidentu sa nik nehlási.

„Odtancujem to ešte raz,“ tíško prednesie Malvína.

Učiteľka nespokojne mľaskne jazykom, ale súhlasí. Tanec však už nie je natoľko vzrušujúci. Chýba mu emócia.

„Tanečnica, ktorá sa nevie preniesť cez rozrušenie, nie je ešte pripravená naplno sa tancu oddať,“ skonštatuje učiteľka.

„To nie, ja som pripravená,“ vždy je poslušná, nikdy neotvára ústa, kým ju vyššie postavený človek vopred nevyzve. Dnes však musí vzdorovať povahe.

„To si nemyslím.“

Dievčatá si vydýchnu. O konkurenciu menej. Malvíne sa do očí tisnú slané znaky smútku, ale zatne zuby. Posadí sa a počká, kým nedotancuje posledný člen skupiny.

„Nič si z toho nerob,“ tíši ju Miriam.

„Veď nerobím.“

„Večer buď nachystaná o piatej.“

„Prečo?“ potiahne nosom. Mala by znášať prehru, ale pokorenie je priveľké.

„Pôjdeme na diskotéku. Vavela som ti, že mám prekvapenie. Stále len vysedávaš doma.“

„Nie som si istá, či budem môcť ísť.“

„Ale budeš. Cítim, že november nám dožičí šťastie,“ Miriam nepochybuje, že to, čo povedala, sa aj naplní. November splní, čo vietor odprisahal.

Je trištvrte na päť. Malvína nedočkavo prestupuje z nohy na nohu. Zmocňuje sa jej vzrušenie, ona sa ho však pokúša utlmiť, čo jej len sily stačia. Konečne ju zazrie. Miriam pred ňou ešte nestojí, ale už kričí:

„Prepáč, že meškám. Musela som...“ Prekoná vzdialenosť, čo dievčatá od seba delí, a zmlkne. Pohľad na oblečenie a výzor ju prekvapí.

„Je to až také zlé?“ spýta sa Malvína. Je v rozpakoch.

„Noo,“ Miriam zahabká, vzápätí sa však uvoľní. „Niečo s tým urobíme, neboj sa.“

Dievča sa dôverčivo usmeje. Rodičom zamlčala, kam ide. Tvrdila, že pre tanec zanedbala iné predmety, a tak ju čakajú úlohy. Vraj sa jej lepšie pracuje vo dvojici, veselšie uplynie povinnosť. Hanbí sa, ale neustúpi. Pôjde a uvidí, čo svet ponúka.

„Ale nesmiem byť dlho. Som zvyknutá chodiť skoro spať.“

„Máš pekné oči. Treba ich zvýrazniť. A aj vlasy. Prečo sa stále tváriš ako umučenie?“ Miriam nepočúva, už plánuje premenu vzhľadu. „Prídeme síce neskôr, ale čo na tom. Hlavne, aby sme žiarili ako hviezdy.“

Zavedie ju do rodičovského domu. Požičia krátku sukňu, červenú ako ruža. Líčidlami zdôrazní, čo je málo viditeľné, a rozpustí vlasy. Malvína sa odmieta pozrieť do zrkadla. Možno by potom zmárnivela. Alebo by si rozmyslela večernú zábavu a vrátila sa do dôverne známeho prostredia. Nesmie sa však zbabelo vrátiť. Cíti, že ak by nešla, čosi vzácne by stratila.

Diskotéka nie je ďaleko. Keď sa ocitnú v centre neznámych zážitkov, vzájomná blízkosť sa stratí. Miriam už hľadá, koketne sa smeje a pohadzuje vlasmi. Aj Malvína by pohadzovala, má ich však nepríjemne riedke, akoby jej rástli len omylom.

„Chceš tancovať?“ osloví ju chlapec, až príliš rozveseleným tónom.

„Radšej nie,“ odpovie, ani sa na neho nepozrie.

„Čo si taká? Veď si sa sem prišla zabaviť, a nie vysedať ako mníška.“

„Možno neskôr.“

„Ja chcem ale teraz.“ A už ju ťahá za rukáv, kmáše ňou, akoby bola handrová bábika.

„Nepočul si, že nechce tancovať?“ zastane sa jej cudzí chlapec.

„A ty si čo, jej hovorca?“

„Keď bude treba,“ mávne rukou. Je vysoký, tiahne z neho pokoj a akási nadradenosť.

„Dávid Lenhart sa zas cíti ako najväčší frajer,“ povie ten, ktorý ju pred chvíľou ťahal za sveter. Je očividné, že toho druhého pozná. Zrejme sem chodia často, pomyslí si Malvína. Neprijemný pocit jej sťahuje hrdlo. Možno to naozaj nebol dobrý nápad, aby sem prišla.

„Ja si aspoň nemusím vynucovať pozornosť nasilu.“

„Nie, lebo otecko za teba všetko vybaví, že?“ Vtedy už sú slová zbytočné. Lenhart vyfúkne vzduch, obláčik pary pristane Malvíne na tvári. Potom zdvihne päste a prehovorí bitkou. Nastane všeobecné híkание. Ktosi okamžite priskočí a dvojicu od seba odtiahne.

„Šibe vám?“ zaznie napomenutie. Ten, ktorý

obvinil Lenharta z protekcie, zaškrípe zubami a berie sa kadeľahšie.

„Ďakujem,“ prehovorí Malvína, keď ustane šum a udalosť upadá do zabudnutia.

„To nič. Len som mu ukázal, kde je jeho miesto.“ Prizrie sa mu a črty jej stvrdnú. Aj ona ho pozná.

„Ty,“ riekne prekvapene.

Chlapec stuhne.

„Ja,“ neisto pritaká.

„Videla som ťa dnes počas tanca. Tešil si sa, keď som sa pomýlila,“ obvinenie je drsné, ale hnev sa jej zmocňuje čoraz viac.

„Ach, to,“ potrasie hlavou. Takmer by si bola pomyslela, že čakal iné odhalenie. „Netešil som sa. Nie som taký, aký sa zdám byť.“

„To je celkom možné,“ zamyslí sa nad jeho vetou. Zdanie klame, ona o tom niečo vie.

„Takže priatelia?“ podáva jej ruku.

„Nie.“

„Prečo?“

„Priatelia musia mať spoločné tajomstvo,“ namietne. Už sa necíti osamelá, neprekáža jej, že sa Miriam vzdialila a že objavuje príchut' vlastných snov.

„Zaujímavé.“

„Čo?“ na lícach pocíti mravčenie.

„Len mi tak napadlo,“ povie neznámy a nádýchne sa, „akú podmienku musia spĺňať milenci.“

„Milenci,“ zopakuje Malvína a rozchichoce sa. Viac ako pobavenie ju však do smiechu núti napätie. Nevie, čo odpovedať, a tak musí oklamať čas.

„Keď musia mať priatelia spoločné tajomstvo, potom musí existovať aj čosi, čo dvoch spojí v milencov.“

„Neviem,“ hanblivo prizná, „ešte som na to neprišla.“

„Raz mi to povieš,“ s istotou prednesie Dávid.

„Mala by som už ísť.“

„Ešte je skoro.“

„Sľúbila som, že nebudem dlho.“

„A vždy splníš, čo sľúbiš?“ lišiacky sa k nej priblíži, ona však o krok ustúpi. Nie je zvyknutá na podobný druh konverzácie.

„Ty nie?“

„Asi áno. Ale občas sa pritrafí aj hriešny sľub.“

„A to je aký?“

„Taký, ktorý dávaš s vedomím, že zostane nesplnený.“

Dávid sa ponúkne, že ju odprevadí. Spočiatku váha, ale keď sa presvedčí, že Miriam je zahľbená do flirtovania, pristane a vyberú sa na skúmanie chladných osídel prebúdajúcej sa noci. Dovidenia im dáva pesnička z diskotéky. Malvína sa v duchu vysmeje patetickému textu. Rozprávajú sa nenútene, už nevedú vážne dialógy. Tesne pred domom sa však Malvína zháči a chvatne sa rozlúči. Tep má rýchly. Pohľad na

príbytok v nej roztancuje podozrenie. Niečo nie je v poriadku. Možno len maličkosť, ale predsa čosi vybočuje z normy.

„Kde si toľko bola?“ okamžite ju víta mama. Malvína sa zhrozí. Zabudla sa prezliecť, zanedbala odličenie sa.

„Ja... Zdržala som sa.“

„Otca dali predvolať. Vypočúvajú ho a možno ho aj zatknú.“

„To nie!“ vykrikuje a zahryzne si do pery.

„Snáď sa to vyrieši. Musíme dúfať. Situácia ale nie je priaznivá. Niečo sa deje. Cítiť to vo vzduchu,“ prorokuje mama, tvár má bez výrazu. Jemne sa chveje. „Počkáme do rána. Možno sa vráti.“

„A možno nie,“ plačlivo povie vyľakaná dcéra.

Druhý deň prinesie čiastočné rozuzlenie. Otec je prepustený, ale nie celkom slobodný. Musí si dávať väčší pozor. Malvína je sklesnutá. Večer trávi v posteli. S nikým sa nezhovára. Zatvára oči, nech ju spánok čím skôr preniesie do snov. Už-už je jednou nohou vo fantázii, keď ju vyruší klopkanie. Zvuk pripomína ťuknutie na sklo. Zdvihne hlavu a blúdi pohľadom po okolí.

„Je tu niekto?“ pološeptom vysloví otázku.

Odpoveďou je klopkanie. Uvedomí si, že vyrušenie pochádza od okna, a tak vstane a bojzливо ho poodchýli.

„Myslel som, že by sme mohli mať spoločné

tajomstvo.“ Takmer vykrikla od ľaku. Chytró si však zakryla dlaňou ústa.

„Čo tu ty robíš?“

„Už som ti povedal. Snažím sa byť tvoj priateľ, a preto som musel splniť podmienku.“

Malvína ho vpustí do izby, hoci vie, že je to nevhodné. Ešte nikto nemal možnosť nahliadnúť tak hlboko do jej súkromia.

„To ale nie je to isté. Tajomstvo by muselo byť také, aby sme sa na ňom podieľali rovnako. Ty si...“ Pôsobí odmerane, ale v skutočnosti ho rada vidí.

„Chápem,“ Dávid pokýva hlavou.

„Želám si, aby mi raz dal niekto sto,“ vysype zo seba nečakane, ako keď sa znenazdajky prevrhne cukornička a zrníčka sa začnú kotúľať po dlážke.

„Sto čoho?“ usmeje sa. Takmer to vzdal, ale priznaním ho povzbudila.

„Čohokoľvek. Sto kvetov, sto cukríkov, na tom nezáleží. Hlavne, nech je ich sto.“

„Prečo práve toľko?“ čuduje sa.

„Len tak. To je moje tajomstvo. Ešte som to nikomu nepovedala.“

„Máš ešte veľa tajomstiev?“ skúmavo si ju prezrie. Vyzýva ju, ale ona očami uhýba. Vietor, ktorý prúdi z otvoreného okna, ju drsne láska.

„Áno,“ povie po dlhšom zaváhaní. Má, prirodzene, aj iné tajnosti, ale tie nesmie prezradiť.

„Dobre,“ natiahne ruku a zopakuje gesto z dis-

kotéky. Tentoraz mu ruku uchopí do dlaní a jemne ňou potrasie.

„Aj ja mám tajomstvo, ale nesmiem ho nikomu povedať. Musíme si teda vytvoriť ešte jedno. Rád by som sa s tebou stretával.“

„Potajomky,“ kútiky úst sa zdvihnú, plecia poklesnú. Dávid prikývne, slovne však žiadosť nepotvrdí. Nemusí. Ona mu rozumie. Ani Malvína neotvorí ústa, ale naznačí, že súhlasí. Budú mať vlastný svet, iný ako ten nepriaznivý, čo ju obklopuje.

V jedno mrazivé popoludnie cestuje Malvína vlakom. Pašuje tovar, ktorý je v režime zakázané prevážať. Ona však verí vštepeným princípom. Sama sa presvedčila, že jej konanie nie je zlé, hoci sa protiví zákonu. V myšlienkach sa túla pri Dávidovi. Chodí za ňou v noci, a hoci sa poznajú krátko, intenzita spojenia je silná. Už sa nebojí, že by ju nemal kto zachytiť, ak by spadla. Uši zachytia kroky. Kupé už nie je bezpečné. Bledne. Vie to, ani zrkadlo si nemusí klásť pred oči.

„Je vám zle, slečna?“ osloví ju hrubý hlas. Otázka nemá v sebe ani kúsok strachu o cudziu osobu, len sa snaží vyvarovať komplikáciám.

„Nie,“ slabo hlesne. Poklad si bedlivo stráži. Nesmie dovoliť, aby ho uvideli. Modlí sa za zázrak. Statný muž ju nedôverčivo sleduje, čosi tuší. Napokon si však len poškriabe bradu a odíde.

Je zachránená. Aspoň teraz si môže vydýchnuť. Zážitok je však natoľko znepokojivý, až ju núti správať sa neprirodzene. Konečne rozumie tomu, prečo rodičia stále opakujú, že časy sú zlé.

„Čo ti je?“ všimne si poklesnutú náladu aj Dávid.

„Nič,“ rada by mu porozprávala o ceste vlakom, ale niečo ju varuje.

„Mne nemusíš klamať.“

„Dusí ma pretváarka,“ môže povedať len časť toho, čo ju trápi. Je to zhrnuté v jedinej vete.

„Čo keby sme šli na výlet?“ navrhone, ale tvári sa akosi zvláštne.

„Kam? A na ako dlho?“

„Na dlhšie. Niekam, kde by nám krajina viac dožičila. Tu nie sme slobodní.“

„A čo poviem rodičom? Nedá sa predsa len tak ľahko odísť,“ tuší, že ju nevolá na obyčajný výlet. V skutočnosti jej predostiera útek.

„Niekedy si musíš vybrať, Malvínka. Voľba je ťažká, ale nevyhnutná.“

„Budeme slobodní,“ tá predstava sa jej zahryzne do myšlienok. Už niet cesty späť.

„My dvaja,“ spresní Dávid, aby zdôraznil, že jeho rozhodnutie je spečatené.

„Dobre,“ telo sa pohne, priblíži sa k druhému telu. Musí to tak byť. November ich spojil.

Čaká ho. Nerozlúčila sa so starým životom,

nikomu nedala zbohom. Nemohla. Verí, že pomery sa zmenia a časy sa obrátia preč od krutosti. V rukách drží nízky kufor. Nie je ťažký. Taký akurát. Má v ňom uložené spomienky, ktoré si chce ponechať, aby budúcnosť mohla byť ľahšia. Hmotné spomienky pretrvávajú v predmete na koleskách. Srdce jej velí, nemôže inak.

„Prišla si,“ riekne Dávid. Stoja na opustenom mieste. Možno aj tým dávajú najavo, že sa oddeľujú od všetkého, čím súčasná generácia žije. Nemajú svedkov. Len oni si budú pamätať minúty, ktoré neúprosne odtekajú.

„Pochyboval si?“ Takmer by uverila, že útek si vymyslel, len aby vyskúšal hĺbku jej citu.

„Nie,“ je akýsi smutný. Malvína si všimne, že so sebou nič neprináša. Nijaké tašky. Len hrubú obálku.

„Kde máš veci?“

„Musíš na mňa počkať o niečo dlhšie,“ ešte nikdy neznel jeho hlas tak chrapľavo.

„Počkám na teba aj tisíc rokov,“ vraví bez zaváhania. Nazdáva sa, že odchod sa natiahne len o niekoľko hodín.

„Vezmi si toto,“ podá jej hrubú obálku. Keď sa dlane dotknú, Dávid zosilní stisk. Drží ju za ruku dlho.

„Čo je to?“

„Len to postráž, kým sa vrátim,“ už sa otáča. Pery má pevne spojené, akoby sa bál, že povie niečo, čo by neskôr ľutoval.

Odchádza. Malvína sa prechádza sem i tam. Nemá hodinky, ale je si istá, že čas pokročil. Musí ho nájsť. Vyberie sa na námestie. Kamenné dlaždice sa strácajú pod jej nohami. Niečo sa deje. Vidí zástup ľudí, stoja a štrngajú kľúčmi. Z davu sa ozýva radosť, niekto si spieva o láske, ktorú si národ slúbil. Je zmätená. Známa tvár jej zahatá cestu.

„Malvínka,“ otec je šťastný.

„Čo sa porobilo?“ nerozumie. Vari jej uniklo čosi dôležité?

„Je koniec. Koniec komunistickej éry. Už dlhšie sa pripravovala vzbura. A dnes konečne prišlo k revolúcii. Píšu sa dejiny. O dnešku sa budú deti učiť v školách, uvidíš.“

„Je po všetkom? Už nijaké skrývanie?“ konečne jej dochádza zmysel počutého.

„Áno. Môžem byť pastorom verejne, a nie sa báť zatknutia. Viem, že ani ty si to nemala ľahké. Pomáhala si nám preväzať Biblie a starala si sa o núdzných. Kresťanstvo komunistom nevyhovovalo. Verila by si, že na nás nasadili špehov?“

„Špehov? Ach, veď to je strašné. Kto len mohol byť taký zlomyseľný?“

„Ten zarytý zástanca hlúpych ideálov. Dokonca do toho zatiahol syna. Ale aj oni dostanú, čo si zaslúžia. Už sa viac nemusíme obávať Lenhartovcov.“

„Lenhartovcov,“ prestáva dýchať. Prestáva myslieť. Zrádza ju duša. Mení sa na kameň.

„Tak je. Mladý Dávid Lenhart sa nechal zatiahnuť do otcových intríg. Utekli. Zbabelo ušli. Práve teraz sa ich pokúšajú dostihnúť. Mrzí ma, že som sa ti málo venoval. Najmä tento mesiac. Ale všetko sa napraví.“

Obálka, ktorú drží v dlani, oťažieva. Už nič nebude ako predtým. Všetko bol len klam. Hra. Tajomstvo sa odhalilo a už viac niet prísľubov. Už niet citov. Noci už nebudú nocami.

„Ocko,“ zašepká. Oči jej vlnnú. Proti vlastnej vôli sa bolesť mení na tekutinu. Tak nech. Nech sa len vyplaví, nech pretečie a viac sa nevráti. Otec sa pozorne zadíva na dcéru. Prechádza očami po tvári. Detailne si prezerá krv jeho krvi. Pristaví sa na kufríku v ľavej ruke. Potom sa opäť presunie k tvári a vymenia si zopár nemých slov. Očami si všetko povedia. A on to pochopí. Nevedno ako ani prečo. Jednoducho to vie.

„Dievčatko moje,“ nevyčíta, neodsudzuje. Len súciti. Prežíva jej sklamanie, preniká ním poznanie. Rozum to nešepká, len rodičovské puto mu otvára dvere k dcériným túžbam.

Malvína sa ešte jedinú noc nádeja. Vyčkáva príznak, ale ten je nenávratne preč. V zúrivosti roztvára obálku. Jej obsah sa vysype na dlážku. Pohľadnice. Hřba pohľadníc. Nemusí ich rátať, ich počet je sto. Dotkne sa prvej. Otvorí ju a ona sa rozozvučí. Hrá známou melódiu. V jej zákutiach odpočíva odkaz.

Raz sa po teba vrátim.